

บรีดเลย์ เด็กเกเรหลังห้องเรียน

จริงๆ แล้วเด็กที่สร้างปัญหาไปวันๆ
อาจต้องการแคใครสักคนที่เข้าใจเขาเท่านั้นเอง

ทลยส์ ซีคเกอร์ เขียน ฤทัยรัช จันทรเพ็ญ แปล

“สมกับที่เป็นผลงานของหลุยส์ ซัคเกอร์
บรรยายความสัมพันธ์ที่สมจริง
และซับซ้อนในรูปแบบที่เป็นมิตรกับเด็กได้อย่างดีเยี่ยม
ตัวละครมีพัฒนาการที่ดี
ทั้งยังสอดแทรกไว้ด้วยอารมณ์ขันตลอดทั้งเรื่อง”

- เว็บไซต์ Children's Book and Media Review

“เรื่องราวที่ทั้งซาบซึ้งใจและตลกขบขัน...
ยิ่งอ่านมากขึ้นเท่าไร ผู้อ่านก็จะยิ่งเอาใจช่วยบรรดาตัวละครมากขึ้นเท่านั้น”

- นิตยสาร *Kirkus Reviews*

“ถ้าคุณกำลังมองหาหนังสือเกี่ยวกับเด็กชน
นี่คือหนังสือสำหรับคุณ”

- หนังสือพิมพ์ *The Guardian*

“หนังสือเรื่องนี้ดีมาก
มันสอนให้รู้ว่าการมีเพื่อนที่ดีเปลี่ยนชีวิตคุณได้”
- เว็บไซต์ Dogobook

“นี่คือเรื่องราวสุดพิเศษที่แก่นเรื่องอยู่ในโรงเรียน
แต่กลับสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ใหญ่
และสอนให้คุณเชื่อมั่นในตัวเอง”
- เว็บไซต์ Whatbooknext.com

“เรื่องราวที่ตลกมากอย่างน่าอัศจรรย์และชวนให้รู้สึกอบอุ่นใจ
ซึ่งเขียนโดย หลุยส์ ซัคเกอร์
นักเขียนชั้นยอดผู้ได้รับรางวัลมากมาย”
- นิตยสาร *The Bookseller*

แพรวเยาวชน

There's a Boy in the Girls' Bathroom
บรัดเลย์ เด็กเกเรหลังห้องเรียน

หลุยส์ ซัดเกอร์

เขียน

ฤทธิรัช จันทรเพ็ญ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“เขากำลังอ่านหนังสือ เขาบอกว่าไม่ต้องการให้ใครรบกวน
เขาคิดว่าตัวเองดีเกินกว่าจะมาคบพวกเราเพราะเดี๋ยวนี้เขาทำการบ้านแล้ว”

- หลุยส์ ซัดเกอร์

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

บรัดเลย์ เด็กเกอร์หลังห้องเรียน

There's a Boy in the Girls' Bathroom

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

There's a Boy in the Girls' Bathroom

Text Copyright © 1987 by Louis Sachar

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พร.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6118-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนวิรัชตอล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สกุล, ธัญโรจน์ โรจนธเนศ

บรรณาธิการต้นฉบับ อริยา โพสุรีย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละอ

คำนำสำนักพิมพ์

บริดลีย์ เด็กเกรทหลังห้องเรียน คือวรรณกรรมที่ไม่เพียงเหมาะสำหรับเด็กและเยาวชน แต่ยังเหมาะกับพ่อแม่ ครู และผู้ทำงานเกี่ยวกับเด็กเป็นอย่างยิ่ง

สำนักพิมพ์แพรวเยาวชนจึงเลือกนำวรรณกรรมเยาวชนชิ้นเยี่ยมเล่มนี้กลับมาตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งในรูปแบบปกอ่อน โดยมีการเรียบเรียงและปรับปรุงเนื้อหาใหม่ให้มีความถูกต้องและได้บรรณรศตามต้นฉบับภาษาอังกฤษมากขึ้น

บริดลีย์อาจจะไม่ใช่นักเรียนในฝันของครูหลายๆคน เพราะเขามักจะสร้างปัญหาในโรงเรียน ไม่สนใจที่ครูสอน ชอบรังแกเพื่อน ไม่ทำการบ้าน ไม่คบหาสูงส่งกับใคร ซึ่งแน่ละว่า ย่อมรับมือไม่ง่ายเท่าเด็กที่เชื่อฟังและตั้งใจเรียน และครูที่คิดว่างานของตนคือการ “สอน” เพียงอย่างเดียว ย่อมจะไม่ชอบใจ เพราะเด็กเหล่านี้สอน “ยาก” ดังนั้นสิ่งที่ครูเหล่านี้ทำ ถ้าไม่ไล่เด็กออกจากห้องเรียน ก็จะเป็นมองไม่เห็นพวกเขา

ที่หนึ่งประจำของบริดลีย์ --- แก้อึด้วสุดท้าย แถวสุดท้าย ---
จึงมักจะเป็นบริเวณสุญญากาศที่ครุมองไม่เห็นเสมอ

แต่คาร์ล่าไม่ใช่ครูแบบนั้น เธอมองเห็นสิ่งพิเศษที่ซ่อนอยู่ในตัวเด็กทุกคน โดยเฉพาะเด็กที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป --- อย่างบริดลีย์ เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่สัตว์ประหลาดจากต่างดาว ไม่ใช่ตัวปัญหา และไม่ใช่เด็กเกเรอย่างที่ใครๆ เข้าใจ

ปัญหาก็คือ เธอจะอย่างไรให้บริดลีย์รู้ว่า เธอมองเห็นด้านลึกในตัวตนของเขา เธอไม่เหมือนกับครูคนอื่นๆ ที่เขาเคยเจอ ทำอย่างไรจะให้เขาเปิดใจรับเธอ

เด็กบางคนอาจยากที่จะเข้าถึง ทั้งที่ความจริงแล้วเขาเปิดประตูออกอยู่ตลอดเวลา

แพรอเวอาซน

1

บรัดเลย์ ซอล์กเกอร์ส นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเองตรงหลังห้อง --- แก้อี
ตัวสุดท้าย แถวสุดท้าย ไม่มีใครนั่งข้างหน้าหรือข้างๆเขา ดูแล้ว
ราวกับว่าเขาเป็นเกาะ

ถ้าเลือกได้ เขาอยากจะนั่งอยู่ในตู้เก็บของ แล้วเขาก็จะ
ปิดประตู จะได้ไม่ต้องฟังครูเอ็บบเบลสอน เขาว่าครูคงไม่สนใจหรอก
ครูอาจจะชอบเสียด้วยซ้ำ รวมทั้งคนอื่นๆในห้องด้วย ทุกคน
คงจะมีความสุขมากขึ้นถ้าเขาเข้าไปนั่งในตู้เก็บของ แต่โชคไม่ดีที่เขา
ไม่สามารถเอาโต๊ะใส่เข้าไปในตู้ได้

“ทุกคน” ครูเอ็บบเบลพูด “ครูอยากให้พวกเรารู้จักเพื่อนใหม่
เจฟฟ์ ฟิชกิน เจฟฟ์เพิ่งย้ายมาจากวอชิงตัน ดี.ซี. ที่ทุกคนก็รู้ว่า
เป็นเมืองหลวงของเราไงล่ะจ๊ะ”

บรัดเลย์เงยหน้าขึ้นมองเด็กใหม่ที่ยืนอยู่หน้าห้องข้างครู
เอ็บบเบล

“แนะนำตัวเองหน่อยสิจ๊ะ เจฟฟ์” ครูเอ็บบเบลกระตุ้น

เด็กใหม่ยกใหญ่

“ไม่เห็นต้องอายเลย” ครูเอ็บเบลว่า

เด็กใหม่บ่นพึมพำอะไรบางอย่าง แต่บรัดเลย์ไม่ได้ยินว่าอะไร

“เธอเคยเข้าไปในทำเนียบขาวหรือเปล่า เจฟฟ์” ครูเอ็บเบล

ถาม “ครูว่าทุกคนในห้องอยากฟังเรื่องนี้มากนะ”

“ไม่ครับ ผมไม่เคยเข้าไป” เด็กหน้าใหม่ตอบเร็วปรือพลาง
สิ้นศึระะ

ครูเอ็บเบลยิ้มให้เขา “ไม่เป็นไรจ้ะ ครูว่าเรามาดูกันดีกว่าว่า
จะให้เธอนั่งตรงไหนดี” ครูมองไปรอบๆ ห้อง “อ้อ ครูมองไม่เห็น
ที่ไหนเลยนอกจากตรงหลังห้องนะจ้ะ เธอคงนั่งตรงนั้นได้ล่ะ”

“ไม่ละ อย่าให้ไปนั่งติดกับบรัดเลย์เลยนะจ๊ะ!” เด็กผู้หญิง
โตะหน้าท้วงขึ้น

“แต่ก็ยิ่งดีกว่านั่ง หน้า บรัดเลย์ละนะ” เด็กผู้ชายที่นั่งถัดไป
แย้ง

ครูเอ็บเบลขมวดคิ้ว แล้วหันไปทางเจฟฟ์ “ครูเสียใจนะ
แต่ไม่มีโต๊ะตัวอื่นว่างแล้ว”

“ผมนั่งตรงไหนก็ได้ครับ” เจฟฟ์ตอบเบาๆ

“คือ ไม่มีใครอยากจะนั่ง...ตรงนั้นนะจ้ะ” ครูเอ็บเบลพูด

“ใช่” บรัดเลย์โพล่งขึ้น “ไม่มีใครอยากนั่งใกล้ผมหรอก!”
แล้วเขาก็ยิ้มแปลกๆ เขาเหยียดริมฝีปากกว้างมาก จนดูไม่ออกว่า
ยิ้มหรือเบะปากกันแน่

เขาจ้องเจฟฟ์จนลูกตาแทบจะถลนออกมานอกบ้าขณะเจฟฟ์
เดินไปนั่งที่โต๊ะข้างๆ เขาด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ เจฟฟ์ยิ้มให้ แต่เขา
กลับหันไปทางอื่น

พอครูเอ็บบเบลเริ่มสอนเป็นปกติ บรัดเลย์ก็หยิบดินสอกับ กระดาษขึ้นมาแล้วขีดลงไป เขาขีดอย่างนี้ทุกเช้า บางทีก็ขีดลง กระดาษ บางทีก็ขีดลงบนโต๊ะ บางครั้งเขาขีดแรงจนดินสอหัก ซึ่งทุกครั้งที่เป็นแบบนี้เขาจะหัวเราะ จากนั้นก็จะเก็บเศษไส้ดินสอ มาแปะกองรวมกันบนโต๊ะ เหลาใหม่ แล้วขีดใหม่อีกครั้ง

โต๊ะของเขาเต็มไปด้วยเศษกระดาษที่ป็นเป็นก้อนๆ ไส้ดินสอ ที่ขยำลบและของอย่างอื่นที่ระบุไม่ได้ว่าคืออะไร เอามาแปะติด รวมกัน

ครูเอ็บบเบลคืนกระดาษข้อสอบภาษาอังกฤษ “ส่วนใหญ่จะทำ คะแนนกันได้ดีมาก” ครูพูด “ครูภูมิใจมากจะ ได้ออกันสิบสี่คนที่ เหลือได้ปี แนนอนว่ามีหนึ่งคนที่ได้เอฟ แต่...” ครูยกไหล่

บรัดเลย์ยกกระดาษข้อสอบของตัวเองให้ทุกคนดู แล้วยิ้ม แปลกๆ เหมือนเคย

ขณะที่ครูเอ็บบเบลเฉลยข้อสอบ บรัดเลย์หยิบกรรไกรออกมา แล้วค่อยๆ ตัดกระดาษข้อสอบแผ่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

เมื่อเสียงกริ่งบอกเวลาพักดังขึ้น เขาสวมแจ็กเก็ตสีสีแดง แล้วเดินออกไปคนเดียว

“เฮ้ บรัดเลย์ คอยด้วย!” ใครคนหนึ่งตะโกนไล่หลังเขา เขาสะดุ้งแล้วหันกลับไปมอง เจ้าเด็กใหม่เจฟฟ์วิ่งมาหยุดอยู่ข้างๆ เขา “หวัดดี” เจฟฟ์ทัก บรัดเลย์มองเขาด้วยความแปลกใจ เจฟฟ์ยิ้ม “ฉันไม่รังเกียจที่ต้องนั่งข้างนายหรอก” เขาพูด “จริง ๆ นะ”

บรัดเลย์ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

“ฉันเคยเข้าไปในทำเนียบขาวมาแล้วละ” เจฟฟ์พูด “ถ้านาย
อยากรู้ ฉันจะเล่าให้ฟัง”

บรีดเลย์คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “เอาเงินมาหนึ่งดอลลาร์
ไม่งั้นฉันถ่มน้ำลายใส่หน้านายแน่”

2

เด็กบางคน --- แค่มองแวบเดียว --- ก็รู้ว่าเป็นเด็กที่ถ่มน้ำลาย
เก่ง นี่อาจจะเป็นประโยคที่ดีที่สุดในการบรรยายบุคลิกลักษณะ
ของบรัดเลย์ ฮอล์กเกอร์ส เขาดูเหมือนคนที่ถ่มน้ำลายเก่งมาก

เขาเป็นเด็กที่อายุมากที่สุดและมีท่าที่แข็งแกร่งที่สุด
ในห้องเรียนของครูเอ็บเบล เขาอายุมากกว่าเด็กคนอื่นๆ หนึ่งปี
เพราะเขาเรียนเกรดสี่ถึงสองครั้ง ตอนนี้อยู่เกรดห้าเป็นครั้งแรก
แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย

เจฟฟ์จึงเขาก่อนจะยื่นเงินให้หนึ่งดอลลาร์ แล้ววิ่งหนีไป

บรัดเลย์หัวเราะกับตัวเอง จากนั้นก็มองเด็กคนอื่นๆ ที่กำลัง
เล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน

เมื่อกลับเข้าห้องหลังหมดช่วงเวลาพัก เขารู้สึกแปลกใจที่
ครูเอ็บเบลไม่ได้เรียกเขาไปคุย เขาคิดว่าเจฟฟ์น่าจะเอาเรื่องนี้มา
ฟ้องครู แล้วเขาก็ต้องคืนเงินให้เจฟฟ์

เขานั่งอยู่ที่โต๊ะของตัวเองตรงหลังห้อง --- แก้อิ้วตัวสุดท้าย

แถวสุดท้าย เขาไม่กล้าฟ้องเรื่องของฉันหรอก เขาคิด เขารู้ว่า
ถ้าฟ้อง มีหวังโดนฉันท่อยหน้าแน่! เขาหัวเราะกับตัวเอง

เขานั่งกินอาหารกลางวันคนเดียวด้วย

เมื่อเด็กกลับเข้าไปในห้อง ครูเอ็บบเบลเรียกเขาไปที่โต๊ะ

“ใครครับ ผมเหรอ” เขาถามแล้วจึงตามองเจฟฟ์ซึ่งเข้ามา
นั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว “ผมไม่ได้ทำอะไรนะครับ”

“เอาจดหมายของครูให้แม่เธอหรือเปล่า” ครูเอ็บบเบลถาม

“หา จดหมายอะไรครับ ครูไม่ได้ให้ผมเลย”

ครูเอ็บบเบลถอนหายใจ “ครูให้แล้วนะ ความจริงครูให้ไป
สองฉบับแล้วด้วย เพราะเธอบอกว่าฉบับแรกถูกขโมย”

“อ้อ ใช่ค่ะ” เขาพูด “ผมให้แม่ไปตั้งนานแล้ว”

ครูเอ็บบเบลมองเขาอย่างสงสัย “บรัดเลย์ ครูคิดว่าเป็นเรื่อง
สำคัญมากที่จะต้องให้แม่ของเธอมาโรงเรียนพຽนนี้”

พຽนนี้เป็นวันประชุมผู้ปกครองนั่นเอง

“แม่มาไม่ได้หรอกครับ” บรัดเลย์บอก “แม่ผมป่วย”

“เธอไม่เคยเอาจดหมายไปให้แม่เลยใช่ไหม”

“โห.ไปถามหมอกี่ได้นี่คะ ถ้าครูไม่เชื่อผม”

“โรงเรียนเพิ่งจ้างครูที่ปรึกษาคณเฑาะใหม่มา” ครูเอ็บบเบลอธิบาย
“และครูก็คิดว่าการที่แม่ของเธอจะได้มาพบกับครูคนนี้เป็นเรื่อง
สำคัญมาก”

“อ้อ เขาเจอกันแล้วครับ” บรัดเลย์บอก “เขาเคยไปเล่น
โบว์ลิ่งด้วยกัน”

“นี่ครูพยายามช่วยเธออยู่นะ บรัดเลย์”

“โห.ไปถามโรงโบว์ลิ่งก็ได้ นี่คะ ถ้าครูไม่เชื่อผม!”

“ก็ได้ บรดเลย์” ครูเอ็บบเบลเอ่ยและปล่อยให้เรื่องนี้จบไป บรดเลย์กลับไปนั่งที่โต๊ะตัวเองด้วยความดีใจที่ทุกอย่างจบลงได้ เขาเหลือบมองเจฟฟ์ด้วยความประหลาดใจว่าทำไมเจฟฟ์ถึงไม่ฟ้องครู ขณะที่นั่งขีดเขียนไปเรื่อย เขาก็เอาแต่นึกถึงสิ่งที่เจฟฟ์พูดกับเขา *เฮ้ บรดเลย์ คอยด้วย ฉันไม่รังเกียจที่ต้องนั่งข้างนายหรอก จริงๆ นะ ฉันเคยเข้าไปในทำเนียบขาวมาแล้วละ ถ้านายอยากรู้ ฉันจะเล่าให้ฟัง*

นั่นทำให้เขารู้สึกสับสน

เขาเข้าใจได้ที่เด็กคนอื่น ๆ ทำตัวไม่ดีกับเขา นั่นไม่ได้รับกวนใจเขาเลย เขาก็แค่เกลียดคนพวกนั้น ตราบใดที่เขาเกลียดคนพวกนั้น มันก็ไม่สำคัญหรอกว่าคนพวกนั้นจะคิดอย่างไรกับเขา

ด้วยเหตุนี้ เขาก็จึงต้องชู้ว่าจะถ่มน้ำลายใส่เจฟฟ์ เขาต้องเกลียดเจฟฟ์ก่อนที่เจฟฟ์จะเกลียดเขา

แต่ตอนนี้เขาสับสน *เฮ้ บรดเลย์ คอยด้วย ฉันไม่รังเกียจที่จะต้องนั่งข้างนายหรอก จริงๆ นะ ถ้อยคำเหล่านั้นเวียนอยู่ในหัวของเขา*

หลังเลิกเรียน เขาเดินตามหลังเจฟฟ์ออกจากประตูไป “เฮ้เจฟฟ์” เขาร้องเรียก “คอยด้วย!”

เจฟฟ์หันกลับมา แล้วเตรียมจะวิ่งหนี แต่บรดเลย์ไวกว่า เขาวิ่งตามเจฟฟ์ทันตรงมุมตึก

“ฉันไม่มีเงินแล้วนะ” เจฟฟ์เอ่ยอย่างกังวลใจ

“ฉันจะให้เงินนายหนึ่งดอลลาร์ ถ้านายเป็นเพื่อนกับฉัน” บรดเลย์ยื่นเงินที่เจฟฟ์ให้เขาไว้ก่อนหน้า

เจฟฟ์ยื่นมือออกไปช้าๆ แล้วรีบคว้าเอาไว้

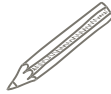
บรัดเลย์ยังคงเหยียดยิ้มเหมือนเดิม “นายเคยเข้าไปใน
ทำเนียบขาวหรือ” เขาถาม

“เอ่อ...ใช่” เจฟฟ์ตอบ

“ฉันก็เหมือนกัน!” บรัดเลย์บอก เขาหันหลังแล้ววิ่งกลับบ้าน

3

บรัดเลย์ เปิดประตูหน้าบ้านแล้วทำหน้าย่น บ้านมีกลิ่นเหมือนปลาเลย

“วันนี้ลูกกลับเร็วนะ” แม่ของเขาพูดจากในครัว เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างอ้วนใหญ่ ท่อนแขนเต็มไปด้วยไขมัน เธอสวมเสื้อแขนกุดสีเขียว และกำลังถือมีดลับเนื้ออยู่

“ผมกับเพื่อนๆ วิ่งแข่งกันกลับบ้านซะ” เขาบอกแม่

ปลาตัวอ้วนพอ ๆ กับต้นแขนนางซอล์กเกอร์สนอนอยู่บนเคาน์เตอร์ทำครัว บรัดเลย์มองแม่ยกมีดขึ้นเหนือปลา แล้วสับลงไปอย่างรวดเร็วจนหัวของมันขาดออก

เขาเดินไปตามห้องโถง เข้าห้องของตัวเองและปิดประตู “นี่ทุกคน” เขาประกาศ “บรัดเลย์กลับมาแล้ว!” แต่เขาแสร้งทำเหมือนว่าคนอื่นเป็นคนพูด “หวัดดี บรัดเลย์ หวัดดี บรัดเลย์” เขาเอ่ย

“หวัดดี ทุกคน” เขาตอบ คราวนี้ใช้เสียงตัวเอง

เขาพูดกับตุ๊กตาลีซ่าร์ทั้งหลายที่มีมืออยู่ประมาณสี่สิบตัว มีสิงโตทองเหลืองที่เขาเก็บได้ในถังขยะระหว่างเดินไปโรงเรียน ลาทำจากงาช้างที่พ่อแม่ของเขาซื้อมาจากเม็กซิโก นักแค้มป์สองตัวที่เคยใช้ใส่เกลือกับพริกไทย ยูนิคอร์นแก้วเขาหัก ครอบครว้สุนัขพันธุ์ค็อกเกอร์สเปเนียลเกาะอยู่รอบๆ ที่เขี่ยบูหรี แล้วก็มีการควนหมาจิ้งจอก ช้าง จิงโจ้ และเศษชิ้นส่วนหักๆ ที่ดูไม่ออกว่าเป็นตัวอะไร แต่ทุกตัวเป็นเพื่อนกัน

และทุกตัวชอบบรัดเลย์ด้วย

“รอนนี่อยู่ไหน” บรัดเลย์ถาม “แล้วบาร์โธโลมิวล่ะ”

“ฉันไม่รู้” หมาจิ้งจอกตอบ

“คุณนั่นออกไปไหนด้วยกันตลอดนั้นแหละ” จิงโจ้วา

บรัดเลย์เอนตัวฟังขอบเตียงแล้วเอื้อมมือเข้าไปใต้หมอนดึงกระดาษรอนนี่กับหมีบาร์โธโลมิวออกมา เขารู้อยู่แล้วว่าพวกมันอยู่ใต้หมอน เพราะเขาวางมันไว้ตรงนั้นก่อนไปโรงเรียน

“พวกเธอไปทำอะไรตรงนั้นนะ” เขาถาม

รอนนี่หัวเราะคิกคัก เธอเป็นกระดาษสีแดงตัวเล็ก ๆ ตาสีน้ำเงิน หูขาดไปหนึ่งข้าง “ไม่มีอะไรหรอก บรัดเลย์” เธอพูด “ฉันแค่ไปเดินเล่นเท่านั้นเอง”

“เอ่อ ฉันไปห้องน้ำมา” บาร์โธโลมิวบอก มันเป็นหมีเซรามิกสีขาวน้ำตาลที่ยืนสองขา ปากเปิดกว้างเผยให้เห็นลิ้นสีแดงและฟันที่เรียงชื่ออย่างสวยงาม

“พวกนั้นไปจูจิกัน!” ลาเม็กซิกันพูดเสียงดัง “ฉันเห็นพวกเขาจูบกันด้วย!”

รอนนี่หัวเราะคิกคัก

“โอ๊ย รอนนี่!” บรัดเลย์ดู “ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะ”
รอนนี่หัวเราะอีก

บรัดเลย์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง แล้วเอาเศษกระดาษ
ที่ถูกตัดเป็นชิ้น ๆ ออกมาหนึ่งกำมือ เป็นกระดาษข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ
ของเขาเอง “ดูนี่สิ ทุกคน” เขาพูด “ฉันเอาของกินมาให้!”
ว่าแล้วเขาก็ไปรยกระดาษลงบนเตียงและกองเอาสัตว์ต่าง ๆ มาวาง
ทับลงไป “ไม่ต้องรีบก็ได้” เขาว่า “มีพอสำหรับทุกคนนะ”

“ขอบคุณนะ บรัดเลย์” รอนนี่พูด “อร่อยมากเลย”

“ใช่ อร่อยจริงๆ” บาร์โธโลมิวเอ่ย

“อย่าเล่นของกินสิจ๊ะ” แม่สุนัขค็อกเกอร์สเปเนียลปรามลูก
ทั้งสาม

“ส่งเกลื่อให้หน่อย” นกเค้าแมวขวดพริกไทยพูด

“ส่งพริกไทยให้หน่อย” นกเค้าแมวขวดเกลื่อพูด

“มาเรียกชื่อบรัดเลย์กันเถอะ!” สิงโตร้องสั่ง

แล้วทุกตัวก็ตะโกนขึ้นพร้อม ๆ กัน “เย้ บรัดเลย์!”

รอนนี่กินเสร็จก็กระโดดออกมาร้องเพลงตามลำพัง “ดู ดี - ดู
ดี - ดู” แล้วบอกว่า “ฉันจะออกไปว่ายน้ำที่สระนะ”

สระน้ำที่ว่าก็คือรอยเปื้อนสีม่วงบนผ้าปูที่บรัดเลย์เคยทำน้ำองุ่น
หกใส่

รอนนี่กระโดดลงไปในน้ำ แล้วจู่ ๆ ก็ส่งเสียงร้อง “ช่วยด้วย!
ฉันเป็นตะคริว!”

“เธอไม่ควรว่ายน้ำหลังกินอาหารทันทีเลยนะ” บรัดเลย์
เตือนเธอ

“ช่วยด้วย! ฉันกำลังจมน้ำ!”

บาร์โธโลมิวเงยหน้าขึ้น “นั่นเหมือนเสียงรอนนี่เลย” เขาพูด “เสียงเหมือนรอนนี่กำลังจมน้ำในสระ!” เขารีบวิ่งไปที่สระเพื่อช่วยเธอ “รอดี๋ยวนะ รอนนี่!” เขาตะโกน “ฉันกำลัง---”

ประตูห้องเปิดออก แล้วคลอเดีย พี่สาวของเขาก้าวเข้ามา เธออายุมากกว่าบรัดเลย์สี่ปี

“ออกไปจากห้องนี้ซะ!” บรัดเลย์โหมโใส่เธอ “ไม่งั้นฉันชกหน้าพี่แน่!”

“ทำอะไรรออยู่นะ” คลอเดียล้อ “คุยกับเพื่อนๆ ลัทธิอยู่เธอ” เธอหัวเราะจนเห็นลวดตัดฟัน

คลอเดียนี้เองที่ทำให้รอนนี่หัก เธอเผลอไปเหยียบเข้าโดยไม่ตั้งใจ เธอบอกบรัดเลย์ว่ามันเป็นความผิดของเขาที่ทิ้งสัตว์พวกนั้นไว้เกลื่อนพื้นห้อง เขาไม่ได้บอกเธอว่ารอนนี่ไม่ได้อยู่บนพื้นห้อง แต่กำลังหลงทางอยู่กลางทะเลทรายต่างหาก เขากลับบอกเธอไปว่า “ใครสนล่ะ แค่วางสายสีแดงหน้าโง่ตัวหนึ่งเท่านั้นเอง”

“แม่เรียกนะ” คลอเดียบอก “แม่บอกให้พี่มาตามนาย”

“แม่ต้องการอะไร”

“แม่อยากคุยกับนาย บอกบรรดาสัตว์ของนายด้วยล่ะว่า เดี่ยวกลับมา”

“ฉันไม่ได้พูดกับพวกมันสักหน่อย” บรัดเลย์ยืนกราน

“ถ้าอย่างนั้นนายทำอะไรอยู่”

“ฉันกำลังจัดพวกมันอยู่ กำลังเรียงพวกมันตามลำดับตัวอักษรนะ ครูลังให้ทำ โทร.ไปถามครูก็ได้ ถ้าพี่ไม่เชื่อฉัน”

คลอเดียขำ ถึงแม้เธอจะชอบแหย่บรัดเลย์เรื่องสัตว์ทั้งหลาย แต่เธอรู้สึกผิดจริงๆ ที่เดินไปเหยียบเจ้ากระต่ายเข้า เธอรู้ดีว่านั่น

เป็นตัวโปรดของบรัดเลย์ เธอจึงซื้อหมี่สดขายให้เขา “ฉันจะเอาหมี่ไปทำอะไร” เขาพูดเมื่อเธอยื่นมันให้

บรัดเลย์เดินเข้าไปในห้องครัว ปรากฏหันเป็นขึ้นๆ โรยด้วยหอมใหญ่ กำลังถูกทอดอยู่บนเตา “แม่เรียกผมทำอะไร” เขาถาม

“ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างจ๊ะ” แม่ถาม

“ยอดไปเลยอะ! ความจริงวันนี้ผมได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องด้วย”

“คะแนนของลูกล่ะ ดีหรือเปล่า”

“ดีอะ วันนี้ครูเอ็บบเบลส่งข้อสอบภาษาอังกฤษคืนมาแล้ว ผมได้เอีกตัวหนึ่ง ความจริงเป็นเอบวกด้วย”

“ขอแม่ดูหน่อยได้ไหม”

“ครูเอ็บบเบลเอาไปติดที่บอร์ดอะ อยู่ร่วมกับข้อสอบแผ่นอื่น ๆ ที่ผมได้เอ”

“ครูเอ็บบเบลเพิ่งโทรมา” แม่บอก

ใจของเขาเต้นระทึก

“ทำไมลูกไม่บอกแม่ล่ะว่าพรุ่งนี้เป็นวันประชุมผู้ปกครอง”

แม่ถาม

“ผมไม่ได้บอกเธออะ” เขาถามชื่อ ๆ

“ไม่ แม่ว่าไม่นะ”

“ผมบอกแล้วนะอะ” เขาพูด “แม้อย่างบอกเลยว่า แม่ไปไม่ได้ แม่ต้องลืมนะ ๆ”

“ครูเอ็บบเบลเหมือนจะคิดว่าการที่แม่ไปประชุมเป็นเรื่องสำคัญมาก” แม่ว่า

“ก็เป็นงานของครูนี่อะ” บรัดเลย์พูด “พวกแม่ ๆ ไปกันเยอะ

เท่าไร ครูก็จะได้เงินมากขึ้นเท่านั้น”

“อิม แม่นัดครูไว้พรุ่งนี้สิบเอ็ดโมงนะ”

บรัดเลย์มองแม่ของเขาอย่างไม่เชื่อหู “ไม่นะ แม่ไปไม่ได้!”
เขาตะโกนพลางกระหึบเท้า “ไม่ยุติธรรมเลย!”

“บรัดเลย์ อะไร---”

“ไม่ยุติธรรมเลย! ไม่ยุติธรรม!” เขาวิ่งกลับไปในห้องแล้ว
ปิดประตูตามหลังเสียงดัง

สักพักหนึ่งแม่ก็มาเคาะประตู “อะไรรนะ” เธอถาม “อะไรที่ไม่ยุติธรรม”

“ไม่ยุติธรรมเลย!” เขาร้อง “แม่สัญญาแล้ว!”

“แม่สัญญาอะไรไว้ บรัดเลย์ แม่สัญญาอะไร”

เขาไม่ตอบ เขายังตอบไม่ได้จนกว่าจะนึกออกกว่าทำไมจึงไม่
ยุติธรรมและแม่สัญญาอะไรไว้กับเขา

เขาขังตัวเองอยู่ในห้องจนคลอเดียมาเรียกให้ไปกินมื้อเย็น
เขาเดินตามเธอไปที่ห้องอาหาร ซึ่งพ่อกับแม่นั่งอยู่ก่อนแล้ว

“ล้างมือกันหรือยัง” พ่อถาม

“ล้างแล้ว” บรัดเลย์และคลอเดียโกหก

พ่อของบรัดเลย์ทำงานที่กรมตำรวจ เขาถูกยิงที่ขาขณะวิ่งไล่
ตามหัวขโมยคนหนึ่งเมื่อสี่ปีที่แล้ว ตอนนั้นเขาต้องใช้ไม้ค้ำและต้อง
ทำงานนั่งโต๊ะ เขาไม่ชอบงานแบบนี้ และมักจะหงุดหงิดอารมณ์เสีย
กลับบ้านอยู่บ่อย ๆ

ตำรวจไม่เคยจับคนที่ยิงเขาได้เลย

“ผมเกลียดปลา” บรัดเลย์พูดขณะนั่งลง

“หนูก็เหมือนกัน” คลอเดียว่า “มันติดลวดดัดฟันของหนู